

frem imod Forbrydere, herefter kan følges; den er stridende imod Befolkningens Anskuelser, og det er en ligefrem Følge deraf, at de ogsaa maae forandre sig hos de Mænd, som have dermed at gjøre. — Endelig skal jeg tillade mig at gjøre opmærksom paa, at Nævningeinstitutionens Indførelse staaer i nøie Forbindelse med den administrative Myndigheds Adskillelse fra den dømmende Magt. Vi have her i Landet gjort store Fremstridt i mange Retninger, men i een Retning turde det være, at de Fremstridt, vi have gjort, ikke ere saa betydelige; jeg sigter herved til vor Forvaltning, vor Administration. Vi administrere og forvalte, jeg vil ikke sige slet, men omtrent paa samme Maade, som før Grundloven blev givet. Jeg gjør mig ikke særdeles store Forventninger om de Besparelser, som det vil være muligt at indføre i vor Forvaltning; men det er dog min Overbeviisning, at ikke Lidet i saa Henseende maa kunne udrettes, naar man efterhaanden gaaer ind paa den Anskuelse, at man, istedetfor som hidtil at centralisere saameget som muligt, navnlig hos den øverste Regjering, skal søge mere at decentralisere. Forretningerne skulle vistnok føres, men der er en forskjellig Maade at føre dem paa, og naar man veed, med hvilken Vidtløstighed selv Forretninger af ringe Omfang behandles, troer jeg, det vil findes ganske umodigeligt, at Meget i denne Retning vil kunne udrettes. Noget Saadant troer jeg imidlertid neppe, man ret vil kunne udrette Noget for, medmindre man har denne Reform liggende for sig, virkeliggjort, indført i Livet, nemlig en Adskillelse mellem den dømmende og den administrative Magt. Jeg maa derfor slutte mig til dem, som mene, at vi ogsaa nu paa dette Standpunkt skulle yde vort Bidrag til at føre Sagen videre. — Gaae ind paa Sagens Realitet skal jeg ikke; jeg mener, at det, som nu maa gøres, er at bringe den omtrent hen til det samme Punkt, hvorpaa den stod, da den sidst var her i Thinget, og dernæst at bringe det til, at den kan komme til Afstemning her, for at den derefter oversendes til det andet Thing, hvor den endnu ikke har været, og hvis Mening derom endnu slet ikke er fremkommen.

Stein: Det er en gammel Bekjendt, der her er kommen til os i det foreliggende Lovforslag, og jeg tør sige til, at denne Sag ikke blot er en gammel Bekjendt, men tillige har været en kjær Gæst her; den har ialtsald været kjær for mig, men naar jeg i dette Dieblif skal udtale mig fuldstændig aabent, maa jeg tilstaae, at jeg ikke har modtaget den gamle Gæst med Glæde. Jeg vilde have ønsket, at den ikke var kommen herind i denne Stund, thi jeg anseer det ikke for at være heldigt, om den Reform, hvorom der her er Spørgsmaal, virkelig skulde gennemføres i nærværende Dieblif. For at en Reform skal kunne komme til at virke med Velsignelse, maa der være visse Forudsætninger tilstede i det virkelige Liv, Forbunden maa være forberedt; men dette er ikke Tilfældet her. Jo mere betydningsfuld en Reform er, desto mere maa den bæres af en Erkjendelse af, at den er ønskelig og gavnlig, og jo større Krav den gjør til Befolkningen, desto mere redebon bør Befolkningen være til at bære disse Offre; men ved at bringe den ind i Livet, før Alt er modent til at modtage den, udsætter man sig for at skade den Sag, man vil gavne. Mislykkes det at bringe Reformen ind i Livet nu, har man derved skudt Tidspunktet til dens Gjennemførelse langt ud i Fremtiden. Jeg behøver ikke nærmere at paavise, at det ikke vilde være heldigt, om man nu strax vilde føre Nævningeinstitutionen ind i Livet. Selv de foregaaende Talere, der have talt for Sagens Fremme, syntes alle at erkjende, at Dieblifket til nu at give Institutionen practisk Betydning ikke er tilstede. Men, vil man sige, her er heller ikke Tale om, at Institutionen skal træde ind i Livet for Dieblifket, her er kun Tale om at arbejde paa Sagen og for Sagen, og den ærede første Taler henviste til, at der i selve Lovforslaget er sat en Termin, inden hvilken Lovden ikke skal træde i Kraft. Jeg skal først slutte mig til, hvad det ærede Medlem udtalte om, at en saadan Bestemmelse ikke er heldig, at det ikke i og for sig er ønskeligt at arbejde paa og for en Sag, om hvilken man har den Mening, at den ikke skal komme til practisk Anvendelse før om længere Tid. Spørger man dernæst, om Dieblifket til at forhandle og